

ทดลองชม

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เทพ
ราตรี
2

Little-hope เขียน

ฉางเหมาทูลู่ต๋านเขียนเรื่อง (长毛卤蛋仙子) ภาพ

เทพธิดา 2

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังจากต้องลงไปเผชิญกับเรื่องราวในภพมนุษย์ ในที่สุดเทพาตริก็ได้กลับขึ้นมา
ยังสวรรค์อีกครั้ง หากแต่ในครั้งนี้เขาได้พ้นจากข้อกล่าวหาที่ผูกมัดเขาไว้กับเรื่องราว
ในอดีตอันเป็นที่มาของภาพลักษณ์ชั่วช้าสามัญ แม้ว่าเรื่องราวต่างๆ จะคลี่คลาย
ไปในทางที่ดี แต่เขาก็ต้องเดินทางไปยังดินแดนข้างเคียงอย่างแดนภูติตามคำเชิญ
เพื่อสะสางปัญหาความบาดหมางที่ค้างคามานาน ทว่านอกเหนือจากกิจธุระระหว่าง
ดินแดนแล้ว เป้าหมายในการเดินทางครั้งนี้ยังหมายรวมถึงการช่วยเหลืออดีตเทพ
ในปกครองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนึ่งในศิษย์ของเขาด้วย

เมื่อความบาดหมางระหว่างแดนสวรรค์และแดนภูติได้รับการแก้ไขจนสำเร็จ
ลุล่วงก็มาถึงจุดประสงค์ในการช่วยเหลืออดีตเทพในปกครองของเทพาตริ ซึ่งเป็นเหตุ
ให้เขาต้องออกเดินทางเพื่อตามหาของที่จะนำมาใช้ในกระบวนการช่วยเหลือที่ว่านี้
ทว่าเทพาตริไม่ได้ตัวคนเดียว ด้วยยังมี 'ฮ่าวหรัน' แม่ทัพสวรรค์ผู้องอาจที่ยื่นมือ
เข้ามาช่วย ซึ่งนอกจากจะได้ร่วมผจญภัยด้วยกันแล้ว ยังทำให้ได้ค้นพบอดีตบางอย่าง
ของแม่ทัพสวรรค์ที่เป็นปริศนา อีกทั้งเทพาตริยังได้กลับมารับบทบาทในการเลี้ยงดูเด็ก
อีกครั้งในรอบหลายพันปีด้วย

ปริศนาในความเป็นมาของแม่ทัพสวรรค์ที่ว่านั่นคือสิ่งใด และเด็กคนไหนที่
เทพาตริต้องรักมาดูแล เอเวอร์วัยขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กัน
ใน 'เทพาตริ' เล่มที่สองนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* หยวนเม้ง

อดีตจักรพรรดิสวรรค เป็นพี่ชายร่วมอุทรของรู่ยเหยียน ต้นเหตุแห่งชื่อเสียงอันเลื่องลือของเทพราตรีได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้งในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด อีกทั้งยังเป็นการพบเจอกันในสถานะใหม่ แต่กระนั้นสายใยของความเป็นพี่น้องก็ยังคงเดิม

* เม้งเจีย

เทพจันทร์ เทพแห่งความรักผู้มีหน้าที่คอยผูกชะตารักให้กับผู้คน ถึงแม้จะได้ชื่อว่าเป็นเทพบรรพกาลองค์หนึ่ง ทว่ายังคงอยู่ในรูปลักษณะของเด็กหนุ่ม อีกทั้งยังเป็นตัวการสำคัญของเหตุที่สวรรคสิ้นสະเทือนจนกระทั่งเทพราตรีหนีออกไปจากเจดีย์พิทักษ์ฟ้าได้นั่นเอง

* ฮั่วเจวีย

อดีตแม่ทัพสวรรค ดำรงตำแหน่งจักรพรรดิสวรรคองค์ปัจจุบัน เป็นสหายนคนสนิทของหยวนเม้ง และนับได้ว่าเป็นบิดาบุญธรรมของฮั่วหวัน ผู้ใดที่เคยพบฮั่วเจวียและฮั่วหวันแล้วก็จะไม่แปลกใจเลยว่าทำไมที่เป็นชาของแม่ทัพสวรรคองค์ปัจจุบันนั้นถอดแบบมาจากผู้ใด

* ลั่ววินหลิว

อดีตว่าที่เทพวารี อดีตเทพในปกครองของเทพราตรี เป็นพี่ชายของลั่วหยางส่วยและบิดาของลั่วเฟยเฟย เขาได้หายสาบสูญไปหลังจากที่เดินทางกลับไปช่วยเทพราตรีคราวที่ถูกสังคุ่มขัง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ราตรีที่ 38

กับดัก

หมู่เกาะจินเหลียนตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางมหาสมุทรสีดำทมิฬ แบ่งแยกออกเป็นสามเกาะใหญ่ และเกาะเล็กๆ อีกมากมายกระจายไปทั่วทั้ง น่านน้ำ หมู่เกาะแห่งนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นดินแดนแห่งความมืดมิดอย่างแท้จริง ภูมิประเทศของเกาะประกอบไปด้วยเทือกเขาสลับซับซ้อนและป่าไม้หนาที่บดบังความโดดเด่นของหมู่เกาะแห่งนี้ก็คือทิวสรวงพญาล้วนไร้ซึ่งสีสด ไม่ว่าจะเป็นพืชพรรณ ก้อนหิน หรือเศษดินล้วนเป็นสีดำอ่อนเข้มแตกต่างกันออกไป

พรรคจินเหลียนมิได้ตั้งอยู่บนผืนดินเฉกเช่นสำนักอื่นๆ ดังนั้นหากมองเข้ามาก็มีอาจพบเจอบรรยากาศหรือสิ่งปลูกสร้างได้โดยแม้แต่อย่างเดียว เพราะที่อยู่อาศัยของผู้คนบนเกาะแห่งนี้ล้วนหลบซ่อนอยู่ตามถ้ำหรือใต้ดินทั้งสิ้น

ร่างของบุรุษสองร่างปรากฏขึ้นท่ามกลางความว่างเปล่าในบริเวณที่เป็นส่วนลึกที่สุดของหมู่เกาะจินเหลียน ลูกแก้วสีเงินกวาดมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง

"ดูเหมือนที่แห่งนี้จะไม่มีใครอยู่เลย" เทพราตรีเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัย

"อาจจะมีการยกเลิกหรือเขตแดนบางอย่างปิดกั้นเอาไว้" ฮ่าวหรงกล่าว เขาพยายามใช้ปรมาณเทพตรวจสอบพื้นที่โดยรอบในรัศมีสิบหลี่ ทว่าไร้ซึ่งวี่แววของสิ่งมีชีวิตใด จึงสามารถคาดเดาได้สองทาง คือที่แห่งนี้ไม่มีผู้ใดอยู่จริงๆ หรือไม่ก็ถูกปิดกั้นโดยบางสิ่งบางอย่าง

"หุบเขาตรงนั้นน่าสงสัยไม่น้อย" สถานที่ที่ทั้งสองยืนอยู่ในเวลานี้คือ หน้าผาแห่งหนึ่งซึ่งค่อนข้างสูงเพียงพอให้มองเห็นไปเกือบทั่วทั้งเกาะได้ แม้ว่า ภาพที่เห็นจะไม่ชัดเจนมากนัก เพราะเห็นยอดไม้หนาแน่นมีหมอกจางๆ ปกคลุมเอาไว้อยู่

จากจุดที่พวกเขาอยู่นั้น เมื่อมองลงไปจะพบกับหุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งถูก ปกคลุมไปด้วยหมอกหนาสีเทาเข้มจนเกือบดำ นอกจากสีสนแล้ว สิ่งที่แตกต่างกัน จากหมอกทั่วไปคือหมอกเหล่านั้นหยุดนิ่งไม่ขยับเขยื้อนไปไหนแม้แต่เนือย รวกับถูกกดหรือครอบเอาไว้โดยบางสิ่ง ซึ่งสำหรับเทพเจ้าทั้งสองแล้วนับได้ว่าเป็นสถานที่ที่น่าสยดสยองยิ่ง

"เช่นนั้นก็ไปที่นั่น" แม่ทัพสวรรค์เอ่ยเสนอ

"ดูเหมือนจะไม่ง่ายเท่าใดนัก ข้าไม่สามารถใช้พลังเทพเคลื่อนย้ายไป ที่นั่นได้" เทพราตรีกล่าว ขณะเดียวกันก็คว้าขวานขวามัดเข้าหากันเล็กน้อย เขา ลองใช้พลังเทพกับบริเวณแห่งนั้น ทว่ากลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ไม่มีการตอบสนอง เลยแม้แต่เนือย

"พลังเทพยังใช้ได้" ฮั่วหฺร้นลองเรียกเปลวเพลิงออกมา ซึ่งมันก็ยังคง ปรากฏขึ้นตามปกติ แต่ครั้นลองส่งเปลวเพลิงนั้นลงไปยังหุบเขาด้านล่าง กลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น อีกทั้งยังไม่สามารถสัมผัสถึงเปลวเพลิงที่ส่งออกไปได้ อีกด้วย

"ที่หุบเขาแห่งนั้นคงมีค่ายกลบางอย่างอยู่จริง" เทพราตรีครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยเสนอออกมา "อาจจะเป็นที่ที่ใช้เก็บซ่อนผลึกแห่งชีวิตก็ได้ พวกเรา ลองไปดูกันเถิด"

หากเป็นมนุษย์ทั่วไปคงไม่กล้าเฉียดกรายเข้าไปใกล้สถานที่ที่เต็มไปด้วย กลิ่นอายแห่งความอันตรายอย่างชัดเจนเช่นนี้ ทว่ารู้เหี้ยนหาได้สนใจ อันใดนัก มีคำกล่าวที่ว่าหากอยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้ำเสือ หากพบสถานที่ ที่อันตรายแล้วเดินหนี สุดท้ายจะไปได้สิ่งใดกัน

แม้จะไม่สามารถเคลื่อนย้ายในชั่วพริบตาได้ กระนั้นเทพราตรีก็ไม่มีปัญหา กับการเดินเท้าอยู่แล้ว ส่วนแม่ทัพสวรรค์นั้นให้เทพบรรพกาลเป็นผู้ตัดสินใจ

ทั้งหมด

เส้นทางจากหน้าผาลงไปยังหุบเขามิได้ยากลำบากเท่าใดนัก แต่ก่อนจะไปถึงทางเข้าจะต้องผ่านป่าสนแห่งหนึ่งเสียก่อน

ต้นสนในป่าแห่งนี้ก็ยังคงเป็นสีดำเช่นเดียวกับพรรณไม้อื่นๆ ลำต้นของพวกมันสูงมาก ทั้งยังหนาถึงขนาดที่ต้องใช้หลายสิบคนโอบจึงจะครบรอบขนาดของต้นไม้เช่นนั้นทำให้เทพราตรีนึกถึงป่าบรรพกาลซึ่งนับได้ว่าเป็นสถานที่ลึกลับของภพสวรรค์ เนื่องจากอุดมไปด้วยพรรณไม้สูงใหญ่และหนาแน่น ทั้งยังเต็มไปด้วยพลังงานบริสุทธิ์อันยากที่จะหาได้อีก ที่แห่งนั้นจึงกลายเป็นสถานที่ยอดนิยมสำหรับเทพเจ้าที่ต้องการเก็บตัวบำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุนิพพาน เทพหลายองค์ที่หายเข้าไปในป่าแห่งนั้นไม่เคยกลับออกมาอีกเลย ทว่าเทพเจ้าไม่มีอายุขัย ดังนั้นจึงตัดเรื่องการตายทิ้งไปได้ สิ่งเดียวที่พอจะอนุมานได้ก็คือเทพเจ้าเหล่านั้นได้สำเร็จนิพพานกันไปหมดแล้ว

ร่ายเหยียนเองก็มีแผนที่จะเข้าไปในป่าแห่งนั้นเช่นกัน แต่คงต้องเป็นหลังจากที่เขาเที่ยวเล่นจนพอใจแล้ว

ภายในป่าสนนั้นเงียบมาก ไม่ว่าจะเป็นลองเงียหูฟังสักเท่าใดก็ได้ยินเสียงอะไรเลย แม้กระทั่งเสียงเสียดสีของใบไม้ยังไม่มี เมื่อประกอบกับความไร้สีสันแล้วยิ่งทำให้ป่าแห่งนี้ดูอึมครึมน่ากลัว คล้ายกับกำลังยืนอยู่ในสุสานป่าช้า อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

"สาเหตุที่พรพจจินเหลียนอยู่ใต้ดินน่าจะเป็นเพราะบนดินน่ากลัวเกินไปกระมัง" ความเงียบที่รายล้อมอยู่รอบกายทำให้ร่ายเหยียนรู้สึกอึดอัดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ดังนั้นเขาจึงได้เปิดปากชวนสหยาพร้อมทางสนทนา

"น่ากลัว?" เทพอนุชนเอ่ยถามด้วยความสงสัย เนตรสีทองโล่มองไปทั่วทั้งบริเวณ ก่อนจะหยุดลงบนใบหน้าของเทพราตรีที่อยู่ข้างกาย

"เจ้าไม่คิดว่ามันน่ากลัวหรือ"

"ไม่"

"..."

สำหรับเทพสงครามที่เคยพบเจอเรื่องสยดสยองกว่านี้หลายเท่ามาแล้วนั้น

ที่แห่งนี้จะนับเป็นอะไรได้

"เด็กสมัยนี้กลัวหาญเสียจริง" เทพราตรีอดไม่ได้ที่จะรำพึงรำพันออกมาเสียงเบา แต่ด้วยความเจียบที่ปกคลุมทั่วบริเวณทำให้สาวหรั่งได้ยินอย่างชัดเจน คิ้วเรียวดุจใบกระบี่ขมวดเข้าหากัน เนตรมั่งกรสีทองฉายแววไม่ชอบใจออกมาชั่วขณะก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

"ข้าไม่ใช่เด็ก"

"โอ้ เจ้าโตแล้ว"

ระหว่างที่กำลังสนทนากันพวกเขาก็ไม่ได้หยุดเดิน และทันทีที่จบประโยคเบื้องหน้าก็ปรากฏแผ่นศิลาที่ถูกตั้งขึ้นอย่างไม่เป็นธรรมชาติ แผ่นศิลานั้นแบ่งออกได้เป็นสองส่วน คือส่วนบนและส่วนล่าง ส่วนบนสลักเป็นภาพกิจกรรมต่างๆ ปะปนกันอย่างไม่เป็นระเบียบและไม่ปะติดปะต่อกัน ส่วนล่างประกอบด้วยอักขระที่เป็นแถวเป็นแนวเรียบร้อย ทว่าตัวอักขระที่สลักอยู่นั้นเป็นภาษามาร

ซึ่งทั้งเทพราตรีและเทพสงครามไม่มีผู้ใดเข้าใจภาษามารเลยแม้สักนิด ดังนั้นเกาะแสดเดียวที่พวกเขามีคือภาพจิตรกรรมที่อยู่ส่วนบนของแผ่นศิลานั้นเอง

ภาพส่วนบนดูแล้วคงเป็นบันทึกอย่างหนึ่ง ทว่าปัญหาที่พวกเขาพบคือภาพเหล่านี้ยากที่จะปะติดปะต่อให้เป็นเรื่องเป็นราวได้ เนื่องจากแต่ละภาพดูจะไม่สัมพันธ์กันเอาเสียเลย ในบริเวณหนึ่งมีภาพของสิ่งต่างๆ ที่ไม่คิดว่าจะอยู่ด้วยกันได้สลักเอาไว้ บางบริเวณก็คล้ายกับรูปที่ยังวาดไม่เสร็จ เทพราตรีสำรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว แต่เขากียังคงหาจุดเชื่อมโยงไม่ได้

"ข้าว่าบนสวรรค์ควรสอนการอ่านภาษามารบ้างได้แล้ว" เขาอดไม่ได้ที่จะบ่นออกมา

สำหรับเทพเจ้าแล้วพวกเขาสามารถสื่อสารได้หลากหลายภาษาไม่เพียงแค่อ่านภาษามนุษย์ แต่ภาษาของเหล่าสัตว์และปีศาจก็ยังพออ่านออกพูดได้ ทว่าภาษามารนั้นไม่ว่าจะผ่านมากี่แสนปีก็ไม่เคยมีเทพองค์ใดที่เข้าใจ เนื่องจากความเยือกเย็นในสายเลือดที่มองว่าวัฒนธรรมของมารไม่ควรค่าแก่การเรียนรู้ทำให้เทพรุ่นต่อๆ มากียังไม่มีผู้ใดสอนภาษามารให้ ทั้งๆ ที่ภาษามารเป็นภาษาที่ควรจะเรียนรู้เอาไว้ที่สุด เมื่อว่าวันใดวันหนึ่งจะตกอยู่ในสถานการณ์

เช่นนี้

เมื่อคิดเช่นนั้นเทพราตรีก็ชะงักไปเล็กน้อย เนตรสีเงินคู่งามเหม่อมอง
อักขระเหล่านั้นเพียงชั่วขณะ อันที่จริงจะกล่าวว่าไม่มีเลยก็คงไม่ถูกนัก

"ลองดูนี่" เสียงทุ้มเรียบเฉยที่คุ้นเคยดังขึ้นข้างกาย ทำให้รู้เหี้ยนดัง
ความคิดกลับมายังเหตุการณ์ปัจจุบัน เขามองไปยังแม่ทัพสวรรค์ที่เอ่ยเรียกตน
และพบว่าอีกฝ่ายกำลังเดินถอยหลังออกห่างจากแผ่นศิลานั้นอย่างไม่เร่งรีบ
เนตรมังกรสีทองของอีกฝ่ายจับจ้องไปยังแผ่นศิลานั้นโดยไม่ละสายตา ทำให้
เทพราตรีพอจะเข้าใจบางอย่างขึ้นมาได้

เมื่อสาวหรั่งหยุดเดิน เทพราตรีจึงได้รับเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย

"มาโดยตรงนี้" สาวหรั่งขยับออกจากจุดเดิมที่ยืนอยู่แล้วดึงร่างของ
เทพบรรพกาลให้เข้ามาแทนที่ ซึ่งรู้เหี้ยนเองก็ได้ชัดเจน เขาทำตามอย่าง
ว่าง่าย จากนั้นจึงเพ่งพินิจภาพบนแผ่นศิลานั้นอีกครั้ง

"สายฟ้า?"

ภาพจิตรกรรมเหล่านั้นหากมองใกล้ๆ จะไม่สามารถบอกได้ว่าเป็น
ภาพอะไร แต่เมื่อมองจากบริเวณที่ไกลออกมา ก็จะพบว่าบางส่วนของภาพที่
ขาดหายไปสามารถประกอบกันได้เป็นภาพของสัญลักษณ์บางอย่าง ซึ่งจาก
จุดที่เขายืนอยู่นั้นมันคือภาพของสายฟ้าเก้าสาย

"ตรงนี้เป็นเปลวเพลิง" สาวหรั่งเดินถอยหลังออกไปจากจุดที่เทพราตรี
ยืนอยู่ประมาณสิบก้าว ก่อนพบว่าภาพที่แตกต่างกันออกไปอีก

เทพราตรีที่ได้ยินเช่นนั้นก็ครุ่นคิดเล็กน้อย สายฟ้ากับเปลวเพลิง หาก
ไม่คิดอะไรมากก็คงจะนึกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ ทว่าเมื่อพิจารณาดูดีๆ แล้ว
ตัวเทพราตรีนั้นมีวิชาประจำตัวที่ใช้สายฟ้าเป็นหลัก ส่วนสาวหรั่งมีเปลวไฟ
ศักดิ์สิทธิ์เป็นอาวุธ ความบังเอิญเช่นนี้มีอยู่จริงหรือ

"ข้าคิดว่าสิ่งนี้อาจจะเป็นกับดัก" เทพราตรีอธิบายความสงสัยของตนให้
แม่ทัพสวรรค์ฟัง ซึ่งสาวหรั่งเองก็เห็นด้วย

จอมมารผู้นั้นดูเหมือนจะรู้จักพวกเขามิใช่น้อย

แม้จะตะขิดตะขวงใจ แต่พวกเขาก็มีอาจถอยกลับไปได้แล้ว ด้วย

เบื้องหลังยังมีมนุษย์อีกหลายชีวิตที่อยู่ในความรับผิดชอบของพวกเขา รวมถึงมีบางเรื่องที่เทพทริจำเป็นต้องพิสูจน์ให้ได้

"คงต้องใช้พลังของข้าและเจ้าเพื่อทำลายค่ายกลนี้ แต่ข้าไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น"

โดยปกติแล้วในสถานการณ์ที่ไม่สามารถทำการพยากรณ์ได้มักจะมีสิ่งหนึ่งที่ผูกติดกับสัญชาตญาณและจิตวิญญาณของเทพทริทุกรุ่นอยู่ สิ่งนั้นก็คือลางสังหรณ์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายล้วนสามารถรับรู้ได้ ทว่าตั้งแต่ก้าวเข้ามาในเขตค่ายกลนี้ ลางสังหรณ์ของเขากลับนิ่งสงบอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ซึ่งตั้งแต่เกิดมาจนอายุปุนนี้รู้เหียนก็เพิ่งเคยพบเจอสถานการณ์เช่นนี้เป็นครั้งแรก

มีอาจบอกได้ว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่ ภาพพยากรณ์ที่เขาเห็นในวันนั้นมีได้รวมถึงเหตุการณ์ในวันนี้ด้วย อาจเป็นเพราะเกี่ยวเนื่องกับตัวเขาเองจึงทำให้ไม่สามารถรับรู้เหตุการณ์ในอนาคตได้

เหล่าเทพทริและผู้มีความสามารถในการหยั่งรู้ทั้งหมดนั้น มีสิ่งหนึ่งที่ถูกกำหนดเอาไว้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นเทพชั้นผู้น้อย เทพชั้นสูง หรือแม้กระทั่งเหล่าเทพโพธิสัตว์ต่างก็ไม่สามารถทำลายกฎเกณฑ์ข้อนี้ลงได้ เพราะมันผูกโยงกับวิญญาณและชะตากรรมของเทพเหล่านั้นเอง

สิ่งนั้นก็คือการที่พวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นอดีตชาติหรืออนาคตของตนเองได้ หากมีส่วนเกี่ยวเนื่องแม้เพียงเล็กน้อยก็จะไม่สามารถมองเห็นได้เลย นี่เป็นหนึ่งสิ่งที่พวกเขาต้องแลกกับการมองเห็นชะตากรรมของผู้อื่น

ในวันที่เขาถูกคุมขังเมื่อแปดร้อยปีที่แล้ว เทพบางองค์จึงอดมิได้ที่จะหัวเราะเยาะเขาด้วยประโยคที่ทำให้เขาอดรู้สึกลอยากหัวเราะเยาะตนเองตามมิได้

'ทำนายชะตาชีวิตของผู้อื่นได้ แต่กลับไม่รู้ชะตาชีวิตของตนเอง'

ฟังดูแล้วก็น่าขันเสียจริง เพราะเป็นเช่นนั้นเขาจึงไม่รู้เลยว่าได้พาดตนเองเข้าไปในกับดักหรือแผนการของใครต่อใครมากี่ครั้งก็หนแล้ว

"ไม่เป็นไร"

"หรือ?"

"ไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น ข้าจะช่วยจัดการเอง" น้ำเสียงทุ้มยังคงเรียบเฉย เช่นเดิม ทว่าร้ายเหยียนยังสัมผัสได้ถึงความหนักแน่นที่แสนจะมั่นใจในใจ ซึ่งแผ่มาในน้ำเสียงนั้นด้วย ริมฝีปากบางคลี่ออกเล็กน้อย ก่อนที่ริมปากทั้งสองข้างจะยกขึ้น ดวงตาคูสวยก็โค้งลงจนคล้ายกับพระจันทร์เสี้ยว

"นั่นสินะ มีแม่ทัพสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่อยู่ด้วย ข้าก็ไม่ควรต้องกังวลสิ่งใด" น้ำเสียงที่เอื่อยออกไปนั้นเต็มไปด้วยความหยอกเย้าหลายส่วน ทำให้บรรยากาศที่เคร่งเครียดก่อนหน้านี้บรรเทาลงไม่น้อย

เทพราตรีถูกคุมขังอยู่เพียงลำพังนานถึงแปดร้อยปี เขาจึงลึมนึกไปเสียแล้วว่าเวลานี้ตนไม่จำเป็นต้องแบกรับทุกอย่างเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว อีกต่อไป ทั้งยังเอื่อยปากเสียดิบตีว่าต้องการปลดเกษียณตนเองออกจากตำแหน่งเทพราตรี แต่สุดท้ายก็เผลอคิดว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้นเป็นหน้าที่อย่างที่เคยเป็นไปเสียได้

ในยามนี้เขาสามารถทำทุกสิ่งได้ตามอำเภอใจ ทั้งยังมีผู้ที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ดังนั้นเขาก็ควรจะกดดันตนเองจนเกินไป เรื่องที่ผ่านไปแล้วมีอาจย้อนกลับไปได้แก้ไขได้ แม้เรื่องราวในอดีตจะมีได้หอมหวานมากนัก ทว่าก็เป็นเพียงความทรงจำเท่านั้น หากยึดติดไปก็เพียงเท่านั้น

กับดักแล้วอย่างไร

จอมมารแล้วอย่างไร

สิ่งใดจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิด ให้เป็นไปตามแต่โชคชะตาจะกำหนดก็แล้วกัน

เมื่อเห็นใบหน้าดงามของเทพราตรีคลายความกังวลแล้วกลับมาอ่อนโยนนุ่มนวลเช่นเดิม ฮั่วหรงก็คล้ายกับรู้สึกได้ว่าลึกๆ ในใจของตนก็พลันคลายความกังวลตามลงไปเช่นกัน เพราะตั้งแต่ที่พวกเขามาถึงยังหมู่เกาะจินเหลียนแห่งนี้ เทพราตรีที่มักจะปล่อยตัวสบายๆ ก็ดูจะสุขุมขึ้น หัวคิ้วขยับเข้าหากันอยู่หลายครั้งโดยไม่รู้ตัว แม้ว่าเจ้าตัวจะพยายามทำตัวให้ปกติที่สุด แต่ก็ไม่สามารถปกปิดแม่ทัพสวรรค์ที่สังเกตเห็นฝ่ายอยู่ตลอดเวลาได้

ฮั่วหรงไม่ถนัดในด้านการปลอมโยนหรือเข้าสังคมเท่าใดนัก เขาจึง

ได้แต่จับตามองอีกฝ่ายอย่างเยียบเยิบ จนกระทั่งเมื่อครู่นี้เทพราตรีที่มักจะปกปิดอารมณ์ความรู้สึกของตนเองด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแฝงแสดง ความตึงเครียดออกมาอย่างเห็นได้ชัด ไหลที่แคบกว่าเขาทั้งสองข้างก็ดูจะเกร็ง ขึ้นมา รวากับกำลังแบกรับบางอย่างที่หนักหนาเอาไว้ ดังนั้นเขาจึงได้กล่าว ประโยคนั้นออกไปโดยไม่รู้ตัว

ราวกับว่าเป็นไปตามสัญชาตญาณ

"เช่นนั้นแล้วก็ไปกันเถิด" น้ำเสียงของร่ายเหยียนเต็มไปด้วยความมั่นใจ อย่างที่มักจะเป็นมาเสมอ ทั้งสองหันไปมองแผ่นศิลานั้นอีกครั้ง จากนั้นจึงสูดหายใจเข้าลึกเพื่อเตรียมตัวให้พร้อม

สายฟ้าสีทองอ่อนเปล่งประกายอยู่ภายในมือเรียวขาว เช่นเดียวกับแม่ทัพสวรรค์ที่เรียกเปลวเพลิงสีส้มทองออกมา พวกเขาแทบจะไม่ต้องพูดคุยเพื่อเตรียมกัน เมื่อเทพราตรีให้สัญญาณ พลังทั้งสองสายก็พุ่งตรงไปยังแผ่นศิลานั้นด้วยความรวดเร็วจนยากที่จะมองตามทัน

สายฟ้าทั้งเก้าเส้นที่สร้างขึ้นจากวิชาฝ่ามืออวิชระก้าวขึ้นกับเปลวเพลิงศักดิ์สิทธิ์เข้าพัวพันกันจนแทบจะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน ก่อนกระแทกเข้ากับแผ่นศิลาที่ดูแข็งแกร่งจนเกิดเสียงดังกัมปนาท จากนั้นเพียงชั่วอึดใจก็เกิดเสียงหินลั่น ตามมาด้วยรอยปริแตกที่ค่อยๆ แยกออกจากกันแล้วกระจายออกประหนึ่งใยแมงมุม

ขณะนั้นเองหมอกสีดำดูจุน้ำหมึกก็แผ่กระจายออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อนกลืนกินร่างของเทพเจ้าทั้งสองภายในชั่วพริบตา เมื่อหมอกนั้นจางลงบริเวณเดิมที่เคยมีร่างสูงโปร่งของเทพราตรีและเทพสงครามก็เหลือเพียงความว่างเปล่า

ระหว่างภายในส่วนที่ลึกที่สุดของหมู่เกาะจินเหลียนถูบนุกูท ที่น่านน้ำของทะเลหมึกที่เต็มไปด้วยความโกลาหล โดยเฉพาะในเรือธงที่นำหน้ากองเรือทั้งหมดของหมู่ตึกเหยียนชิง เหล่าผู้ฝึกยุทธ์ที่สวมใส่อาภรณ์สีขาวลวดลายเดียวกันต่างพากันชักอาวุธแล้วหันไปยังทิศทางเดียวกันโดยพร้อมเพรียง

"คุณชายลั้ว แม่นางลั้ว พวกท่านมาได้อย่างไร" เจ้าสำนักหมู่ตึกเหยียนซิงเอ่ยถามหลังดิ่งสติกลับมาได้ จากนั้นจึงส่งสัญญาณให้เหล่าศิษย์บนเรือเก็บอาวุธเมื่อเห็นใบหน้าของผู้ที่ปรากฏกายขึ้นมาโดยไม่มีการบอกกล่าวกันเสียก่อน

ลั้วหยางส่วยไม่ได้ตอบคำถาม เพราะเขาเองก็ไม่มีคำอธิบายสำหรับวิธีการเดินทางของเทพเจ้าให้เหล่านัชายฟังเช่นกัน ดังนั้นจึงไม่ได้สนใจและยังเปลี่ยนเรื่องเอาเสียตื้อๆ

"ด้านหน้านี้มีค่ายกลเขตแดนที่ค่อนข้างซับซ้อนและอันตราย"

"ค่ายกลเขตแดน?" จีเจิงเอ่ยถามเมื่อได้ยินคำที่ดูสำคัญ

"พรรคจินเหลียนชำนาญด้านค่ายกลและมนตร์คาถา ดังนั้นจึงได้สร้างค่ายกลซ้อนทับขึ้นมาบนอาคมเขตแดน ค่ายกลเหล่านั้นยังแฝงไปด้วยมนตร์มายา ซึ่งหากไม่ระมัดระวังอาจถูกพาไปยังบริเวณที่เป็นอันตรายหรือไม่ก็หลงวนเวียนอยู่ในเขาวงกตไปตลอดชีวิต"

น้ำในทะเลทมิฬเป็นสีดำคุงน้ำหมึก ทำให้ไม่สามารถมองเห็นก้นทะเลหรือสิ่งใดก็ตามที่อยู่ใต้ผิวน้ำได้ วิชาของพรรคจินเหลียนนั้นมีหลากหลายรูปแบบ หนึ่งในนั้นคือวิชาควบคุมปีศาจ บริเวณหนึ่งของหมู่เกาะจินเหลียนจึงเต็มไปด้วยปีศาจน้ำที่มีร่างกายโปร่งใสกลมกลื่นไปกับสายน้ำสีดำ ซึ่งพวกมันถูกเลี้ยงไว้ในค่ายกลเพื่อให้ทำลายสิ่งใดก็ตามที่รุกร้าเข้ามาในอาณาเขตน่านน้ำของหมู่เกาะจินเหลียนโดยไม่ได้รับอนุญาต

หลังจากได้ความเป็นเทพกลับคืนมาแล้ว ลั้วหยางส่วยจึงสามารถใช้ปรมาณเทพตรวจสอบวิญญาณได้ ทั้งยังสามารถควบคุมสายน้ำได้อย่างอิสระ ดังนั้นเมื่อมาถึงเรือลำนี้เขาจึงดิ่งพลังเทพออกมาตรวจสอบโดยไม่รีรอ จากนั้นก็ค้นพบปีศาจน้ำเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งอยู่ห่างออกไปราวสิบห้าหลี่เท่านั้น

ครั้นได้ยินถึงความน่ากลัวของค่ายกลนั้นแล้ว เหล่าศิษย์ของหมู่ตึกเหยียนซิงต่างก็แสดงสีหน้ากังวลออกมา รวมถึงเหล่าผู้อาวุโสเองก็เช่นกัน

"เช่นนั้นพอจะมีวิธีแก้ค่ายกลนี้หรือไม่" จีเจิงที่ใจเย็นที่สุดมิได้แสดงความกังวลออกมา อย่างน้อยเขาก็เป็นเจ้าสำนัก จึงควรที่จะต้องเป็นหลักยึด

ที่มันคงให้กับทุกๆ คน

"มี"

"อย่างไรหรือ"

"อย่างแรกคือจัดการกับปีศาจน้ำ" ค่ายกลนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน การที่จะเข้าไปให้ถึงบริเวณหมู่เกาะได้จะต้องแก้ไขในหลายจุด ซึ่งจุดแรกที่ง่ายที่สุดคือการจัดการกับปีศาจน้ำ จากนั้นมันก็นำพวกเขาไปสู่จุดต่อไป

"ปีศาจน้ำ?" ชาวหมู่ตึกเหียนซิงทุกคนต่างก็รู้จักกับปีศาจน้ำ ทว่าตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาพวกเขาได้พยายามเสาะหาทุกข่าวสารเกี่ยวกับหมู่เกาะจินเหลียนแห่งนี้ กระนั้นก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีปีศาจน้ำชนิดใดอาศัยอยู่ อันที่จริงพวกเขาไม่เคยได้ยินเรื่องค่ายกลเขตแดนนี้เลยด้วยซ้ำ

"ที่บริเวณหนึ่งของค่ายกลมีปีศาจน้ำจำนวนหลายหมื่นตนอาศัยอยู่ พวกมันเป็นหนึ่งในกลไกของค่ายกล หากทำลายทิ้งจะกลายเป็นของเขตแดนส่วนแรกได้" ลั่วหยางส่วยอธิบายอย่างใจเย็น

"เช่นนั้นแล้วพวกเราต้องทำอะไร" หนึ่งในผู้อาวุโสของหมู่ตึกเหียนซิงถามขึ้น

"ข้าจะดึงปีศาจน้ำเหล่านั้นขึ้นมาให้ ส่วนพวกเจ้าก็จัดการพวกมันเสีย"

ความทรงจำในชาติภพนี้ของเขายังคงแจ่มชัด ลั่วหยางส่วยจำได้ว่าก่อนที่เขาจะได้เจอกับเทพราตรี หมู่ตึกเหียนซิงแห่งนี้ดูเหมือนจะไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาดีสักเท่าไรนัก ตนจึงไม่คิดจะพูดดีด้วยนาน และหากไม่ใช่เพราะคำสั่งของรุษเหียน เทพวารีก็ไม่ได้อยากจะช่วยเหลือเหล่านมนุษย์ผู้แสนเยอหยิ่งเหล่านี้สักหรอก

จีเจินันมิได้รู้เรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาด้วย ทว่าจีหนึ่งก็กลับเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แม้ว่าภายนอกจะดูเป็นคุณชายพูดน้อย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางโลก ทว่าเขาก็มีได้ฉลาดเฉลียว เมื่อเห็นท่าทีของลั่วหยางส่วยก็คาดเดาสาเหตุได้ แม้ว่าเคยร่วมมือกันในการแข่งขันจัดอันดับยุทธภพ แต่นั่นก็เป็นเพราะเหตุบังเอิญและความฉุกเฉินหูกจึงต้องร่วมมือกันอย่างช่วยมิได้

แม้ว่าเหตุการณ์ในอดีตจะจบลงและผ่านไปเป็นปีแล้ว แต่ความ

ประทับใจแรกที่พวกเขาทำให้กันก็ยังติดลบอยู่ดี จู่ๆ จะให้มาทำดีต่อกัน เห็นทีจะมีเพียงพระโพธิสัตว์เท่านั้นที่ทำได้

"เตรียมตัวให้ดี" ลั่วหยางสู่ยไม่อยากสนทนาให้มากความนัก เขาควบคุมสายน้ำให้หันหัวเรือไปยังทิศทางที่มีปีศาจน้ำรวมตัวกันอยู่มากที่สุด ใช้เวลาเพียงไม่ถึงหนึ่งเคียวเรือก็ล่องมาถึงบริเวณที่เป็นเป้าหมาย เทพวารีไม่รอช้ารีบกระโดดขึ้นไปยืนที่บริเวณหัวเรือทันที

จีเจิงเห็นดังนั้นก็รีบส่งสัญญาณให้กับเหล่าศิษย์ในสำนัก ศิษย์ของหมู่ตึกเหยียนชิ่งที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีต่างก็ประจำที่กันโดยมิต้องออกคำสั่งให้มากความ เมื่อทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วลั่วหยางสู่ยก็หลับตาลง ก่อนจะค่อยๆ โคจรปราณทิพย์และปราณเทพในกายอย่างระมัดระวัง ขณะนั้นเองตราเทพสีน้ำเงินครามก็ปรากฏขึ้นที่กลางหน้าผากของเทพวารี พร้อมกันนั้นทะเลที่บริเวณรอบๆ ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

คลื่นลมที่เคยสงบนิ่งทวีความรุนแรงขึ้นทีละระดับ สายน้ำสีดำปรากฏความบ้าคลั่งสาหัสจัดไปทั่ว ความรุนแรงของมันมากพอที่จะทำให้โขดหินที่โขดร้ายถล่มและจมลงไปได้ผืนน้ำสีนิล แต่ถึงอย่างนั้นเรือทุกลำของหมู่ตึกเหยียนชิ่งก็กลับมิได้รับผลกระทบเลยแม้แต่น้อย พวกมันยังคงลอยลำได้อย่างนิ่งสงบ

ซึ่งความสงบนั้นก็คงอยู่ได้ไม่นานนัก

ลั่วหยางสู่ยลืมตาขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่ปีศาจน้ำตนแรกกระโดดขึ้นมาเหนือผิวน้ำแล้วพุ่งเข้ามาโจมตีเรือที่เทพวารียืนอยู่ ทว่ายังไม่ทันที่มันจะเข้ามาถึงตัวเขา แสงกระบี่สีฟ้าก็ตัดวัดพาดผ่านสายตาไปอย่างรวดเร็ว จนมองตามไม่ทัน เห็นก็แต่ร่างของปีศาจน้ำตนนั้นที่แยกออกเป็นหลายส่วน โลหิตสีตะไคร่น้ำที่มีลักษณะเป็นเมือกเหนียวสาครกระจายไปทั่วพื้นผิวทะเล

ราวกับเป็นสัญญาณที่ถูกส่งออกไป ร่างของปีศาจน้ำจำนวนนับพันนับหมื่นตนกระโดดขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนพุ่งเข้าโจมตีเรือทุกลำของหมู่ตึกเหยียนชิ่ง

การต่อสู้ได้เริ่มขึ้นแล้ว

ราตรีที่ 39

ความสัมพันธ์ที่ขาดหายไป

เปลือกตาสีมุกค่อยๆ เปิดขึ้นเมื่อการเคลื่อนย้ายหยุดลง ลูกแก้วสีเงินกะพริบซ้ำๆ สองถึงสามครั้งเพื่อปรับทัศนวิสัย ทว่าผ่านไปชั่วอึดใจร้ายเหียนก็ยังไม่สามารถมองเห็นสภาพแวดล้อมโดยรอบของตนเองได้อย่างชัดเจน มันถูกบดบังด้วยหมอกหนาสีดำที่ปกคลุมไปทั่วบริเวณ ไม่ว่าจะพยายามปัดออกหรือขับไล่อย่างไร หมอกเหล่านั้นก็ยังคงลอยนิ่งอยู่เช่นเดิม

"อาหรัน?" เทพราตรีเอ่ยเรียกผู้ที่มาพร้อมกันด้วยเสียงที่ไม่ดังมากนัก แต่ทันทีที่เอ่ยออกไปเสียงของเขาก็สะท้อนไปทั่วทุกทิศทาง ทว่ารออยู่ชั่วครู่ก็ยังไม่มียังตอบกลับมา พลันคว้าเรือวจิงฆมวดเข้าหากันเล็กน้อย

เขาถูกจับแยกกับสาวหรันเสียแล้ว

ครั้นพยายามดึงพลังเทพออกมา ก็พบว่าไม่สามารถทำได้ ไม่ว่าจะลองอย่างไรทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคงเป็นเหมือนเดิม แต่ในขณะที่กำลังครุ่นคิดหาวิธีการอื่นอยู่นั่นเอง ท่ามกลางหมอกสีดำก็ปรากฏเปลวเพลิงสีเงินยวงขึ้นมา มันลอยนิ่งๆ อยู่กลางอากาศราวกับลูกไฟวิญญาณ

ในเมื่อไม่มีวิธีการอื่นใดแล้ว ร้ายเหียนจึงตัดสินใจก้าวเดินเข้าไปหาลูกไฟดวงนั้น

ทว่าทันทีที่เข้าไปถึงลูกไฟดวงนั้นก็หายวับไป ก่อนจะปรากฏขึ้นอีกครั้งที่เบื้องหน้าของเขา เทพราตรีจึงได้เข้าใจขึ้นมา ดูเหมือนว่าเจ้าลูกไฟดวงนี้จะกำลังนำทางเขา แต่จะนำทางไปหาสิ่งใดนั้นก็สุดแล้วแต่โชคชะตา

ร่างสูงโปร่งก้าวเดินไปตามทางที่ลูกไฟดวงน้อยเป็นผู้กำหนด รอบกายเขายังคงปกคลุมด้วยม่านหมอกหนา มีเพียงเส้นทางที่ถูกพาไปเท่านั้นที่ปรากฏให้เห็นถนนซึ่งถูกปูด้วยกรวดหินกลมมนสีขาวสะอาดตลอดทาง ยามที่ก้าวย่ำลงไปจะได้ยินเสียงกระทบกันของหินเหล่านั้น ซึ่งช่วยขับไล่ความเจ็บปวดวุ่นวายที่อยู่รอบกายไปได้บ้าง เพราะหากปราศจากเสียงฝีเท้าของตนเองแล้วนั้น เขาก็จะได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจตนเอง

เส้นทางที่ถูกพาไปนั้นแคบแควไปมา แต่สิ่งหนึ่งที่เขารู้สึกได้คือตนกำลังเดินขึ้นเนินเขาอยู่ เนินแห่งนี้มิได้ลาดชันมากนัก มันค่อยๆ สูงขึ้นทีละนิด แต่เขาก็ยังรู้สึกได้ ไม่สิ... หากกล่าวให้ถูกมิใช่เพราะความรู้สึก ทว่าเป็นเพราะความคุ้นชินบางอย่าง รวากับตัวเขาเคยทำเช่นนั้นมาแล้วหลายครั้งหลายหน

ฉับพลันนั้นภาพของสถานที่บางแห่งก็ปรากฏขึ้นมาในความทรงจำ

"คงมิใช่..." ยังไม่ทันจะได้คิดต่อ ลูกไฟที่คอยนำทางก็ไม่เขยิบเขยื้อนไปไหนอีก เทพราตรีจึงตั้งสตินึกคิดกลับมายังสถานการณ์ปัจจุบัน หมอกรอบกายเขาจางลงไปบ้างแล้ว ทำให้มองเห็นบริเวณโดยรอบได้มากกว่าเดิม เจ้าลูกไฟดวงน้อยกะพริบสองสามครั้งก่อนที่จะจางหายไป รวากับเป็นสัญญาณบอกว่าหน้าที่ของมันได้หมดลงแล้ว

ภาพของถนนหินปรากฏชัดเจนขึ้นโดยไม่ถูกบดบังอีก สองข้างของถนนแห่งนี้คือพื้นหญ้าเขียวขจี ราวกับก้าวไปตามเส้นทางโดยไร้ซึ่งความลังเล เพราะในเวลานี้ก็คงไม่มีทางอื่นแล้ว

ยิ่งเขาก้าวเดินไปข้างหน้ามากเท่าใด หมอกเหล่านั้นก็ยิ่งจางลงเรื่อยๆ และภาพที่เขาเห็นก็คุ้นตามากขึ้นทุกที จนกระทั่งเขามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าศาลาหินอ่อนสีขาวที่ดูเรียบง่ายหลังหนึ่ง ภายในศาลานั้นมีร่างกายสูงใหญ่ของใครบางคนกำลังเอนกายอยู่บนตั่งไม้สีขาวสะอาด เปลือกตาสีขาวดูจางน่านมปิดสนิท ทำให้ใบหน้านั้นดูสงบและบริสุทธิ์

เทพราตรีก้าวเดินเข้าไปในศาลาหลังนั้นอย่างเชื่องช้าด้วยฝีเท้าอันหนักอึ้ง และหัวใจที่เต้นแรง จนกระทั่งไปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าตั่งไม้หลังนั้น ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความไม่มั่นใจและแผ่วเบา

"หยวนเม้ง?" ลั่นเสียงเปลือกตาที่ปิดสนิทก็เปิดขึ้นอย่างช้าๆ เผยให้เห็น เนตรมังกรสีส้มแดงราวแสงของดวงอาทิตย์ยามอัสดง ดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย ยามที่ไม่แสดงสีหน้าใดๆ ออกมานั้นดูสุขุมและดุดัน ทำให้ใครหลายคนให้ความยำเกรงโดยไม่ต้องทำอะไรมากนัก

"มาแล้วหรือเหียนเออร์" ผู้ถูกเรียกชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะถอยออกมา สองสามก้าว ใบหน้าที่มักจะประดับไปด้วยรอยยิ้มอยู่เสมอกลับนิ่งเรียบจนน่ากลัว คิ้วเรียวคมวดเข้าหากันจนแทบจะชิด

"เจ้าเป็นใคร" เนตรสีเงินจับจ้องไปยังใบหน้าของอีกฝ่ายด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเย็นชา เขาได้มองรายละเอียดบนใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง

แม้ว่าโครงหน้า รูปทรงดวงตา หรือแม้กระทั่งริมฝีปากจะคล้ายคลึงกันมาก ทว่าสีผม สีตา และสีผิวกลับไม่เหมือนกันเลยแม้แต่น้อย ในความทรงจำของเขาคณัณันมีเส้นผมสีเงินยวงและดวงตาสีดำสนิท เปรียบเสมือนขั้วตรงข้ามของตัวเอง

"ไม่เจอกันเพียงไม่กี่ร้อยปี เจ้ากลับลืมกันเสียแล้ว" อีกฝ่ายกล่าวด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ "ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นเจ้าก็จะเรียกหาข้าเสมอ"

"เจ้า...เหตุใด..." คำพูดของอีกฝ่ายทำให้ร่างกายของรู่ยเหียนสั่นเทาขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ ความทรงจำที่ถูกกดเอาไว้ในเบื้องลึกค่อยๆ แจ่มชัดขึ้นทีละน้อย

"เหียนเออร์ เจ้าลืมข้าไปแล้วจริงๆ หรือ"

"ข้า..."

"เจ้าจะทอดทิ้งข้าหรือ" เนตรมังกรสบเข้ากับลูกแก้วสีเงินที่สั่นระริกอย่างไม่มั่นคง วางสูงใหญ่ขึ้นอย่างช้าๆ ก่อนจะสวาท้าเข้าไปหาอีกฝ่ายโดยไม่เกรงบน้ำเสียงทุ้มที่แม้จะติดแหบพร่ายามกล่าวออกมานั้นเต็มไปด้วยความนุ่มนวลเมื่อเจอไปกับความตัดพ้อเสียใจก็ง่ายขึ้นที่จะทำให้นคนฟังรู้สึกคล้อยตาม

"ไม่...ไม่ใช่"

"เจ้าเร่งเกี่ยวข้าอย่างนั้นหรือ"

"ข้า..."

"เจ้าต้องการจะสังหารข้าหรือ"

"ไม่ใช่"

"เจ้าไม่รักข้าแล้วอย่างนั้นหรือ"

"..."

"ร่ายเหยียน"

"...หยวนเมิ่ง"

หมอกวันสีดำค่อยๆ หมุนวนขึ้นมาตั้งแต่ปลายเท้าโดยมิให้อีกฝ่ายได้ทันรู้ตัว มันค่อยๆ แผ่ขยายปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ ก่อนแปรเปลี่ยนศาลาหินอ่อนสีขาวสะอาดให้กลายเป็นสีดำทมิฬ กระทั่งหมอกนั้นจางลง ร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ก็ถูกโอบประคองเอาไว้ ดวงตาสีเงินที่เคยสดใสเป็นประกายในยามนี้ กลับขุ่นมัวราวกับถูกบดบังไปด้วยม่านหมอก

เนตรสีลึ้มหลุมมองคนในอ้อมแขนของตนด้วยความรักและอาวรณั รมีปีกกางออกทีละนิด มุมปากสองข้างก็ค่อยๆ ยกขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความพึงพอใจและความยินดี

"พวกเราจะอยู่ด้วยกันอีกครั้ง" ชายหนุ่มค่อยๆ ประคองร่างของเทพาตรีลงบนตั่งไม้อย่างระมัดระวัง ทุกการกระทำของเขาเต็มไปด้วยความทะนุถนอม เขาโบกมือเพียงหนึ่งครั้ง ม่านหมอกหนาที่บดบังค่อยๆ ปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ

ร่ายเหยียน

เสียงสุดท้ายที่ยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเทพาตรีคือชื่อของตัวเอง ชื่อที่ถูกเรียกออกมาด้วยน้ำเสียงอันแสนจะคุ้นเคย ซึ่งเจ้าของเสียงเรียกนั้นก็มิใช่ใครอื่นไกล แต่เป็นพี่ชายของเขาเอง

หยวนเมิ่ง

แม้จะกล่าวว่าพี่ชาย แต่แท้จริงแล้วตัวเขากับหยวนเมิ่งถือกำเนิดในปีเดียวกัน เดือนเดียวกัน วันเดียวกัน แม้กระทั่งเวลาก็กังเป็นเวลาเดียวกัน ทว่าที่อีกฝ่ายได้เป็นพี่ชายของเขานั้นก็เพียงเพราะพลังของพวกเขาเหมือนกัน

หยวนเม้งได้รับพลังอันแข็งแกร่งที่สืบทอดมาจากอดีตจักรพรรดิสวรรค์ ผู้เป็นบิดา ส่วนตัวรู่ยเหียนนั้นกลับได้รับสืบทอดความสามารถที่มีได้อยู่ใน สายเลือดมาแทน

แม้ว่ารู่ยเหียนกับหยวนเม้งจะเกิดพร้อมกันและมีบิดามารดาเหมือนกัน แต่พวกเขาทั้งสองกลับมีไ้ฟ้าแฝดอย่างี่ควรจะเป็น การกำเนิดของเทพเจ้า มีหลากหลายวิธี มิจำเป็นต้องผ่านการร่วมประเวณีเพียงอย่างเดียว โดย ส่วนมากเทพแต่ละองค์มักถือกำเนิดขึ้นด้วยวิธีพิเศษ เช่นการผสมกันของ ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือของสิ่งใดสิ่งหนึ่งของเทพบิดรและเทพมารดา อย่างี่ของ ประจำตัวหรือเส้นผม

หรืออีกวิธีหนึ่งคือการผสมสานจิตวิญญาณ เทพเจ้าที่ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน สามารถบำเพ็ญเพียรร่วมกันได้ โดยจะอุทิศบุญกุศลหรือตบะบำเพ็ญเพียร ทั้งหมดให้แก่ดวงวิญญาณดวงใหม่ เพื่อให้ถือกำเนิดขึ้นมาเป็นเทพเจ้าอีกองค์

รู่ยเหียนและหยวนเม้งถือกำเนิดขึ้นโดยวิธีอย่างี่หลังนี้ อดีตจักรพรรดิ และจักรพรรดินีสวรรค์ใช้เวลานับแสนปีในการผสมสานจิตวิญญาณ และด้วย พลังอันแข็งแกร่งมหาศาลที่ใช้ปกครองสวรรค์นี้เอง พวกเขาจึงได้รับทายาท ด้วยกันถึงสององค์

ทว่าบัลลังก์สวรรค์มิได้ต้องการเทพผู้สืบทอดถึงสององค์ และเพื่อมิให้ เกิดการแย่งชิงบัลลังก์หรือเหตุอันใดก็ตามแต่ เทพบิดรและเทพมารดาของ ทั้งสองจึงได้กำหนดให้รูปลักษณ์ของพวกเขาออกมาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง หยวนเม้งได้รับรูปโฉมที่มีองค์กายพวแก้วนเหมือนผู้เป็นบิดามารดา เนตร มังกรสีดำดูน่ามีก้นแผ่ไปด้วยอำนาจแต่กำเนิด ร่างกายสูงใหญ่ของอาจ เรือนผมสีเงินเป็นประกาย ทว่ายามต้องแสงกลับสะท้อนสีทองออกมาจางๆ รักับผิวสีทองแดง ดูแล้วคล้ายกับรัศมีอันโชติช่วง ส่วนรู่ยเหียนนั้นแทบจะ เป็นชั่วตรงข้ามของหยวนเม้ง เส้นผมของเขามีสีดำดูทอ่งฟ้ายามรัตติกาล ดวงตาทั้งสองข้างเป็นสีเงินสดใส เนื้อตัวนวลขาวราวพระจันทร์ ที่สำคัญคือ ใบหน้าและร่างกายของเขาดูคล้ายคลึงกับอดีตเทพราตรีอยู่ถึงหกส่วน

พวกเขาทั้งสองเปรียบได้กับหยินและหยางอย่างแท้จริง

ดังนั้นแล้วตั้งแต่เกิดมาพวกเขาก็ถูกแยกออกจากกัน หยวนเมิ่งถูกเลี้ยงดูในวังหลวง ส่วนตัวเขาติดสอยห้อยตามกราบอดีตเทพาตริเป็นอาจารย์และเข้าสู่วิถีการบำเพ็ญเพียรเพื่อสืบทอดหน้าที่เทพาตริต่อไป

แม้ว่าฟังเผินๆ แล้วดูเหมือนจะลำเอียง แต่ความเป็นจริงร้ายเหี้ยมใช้ชีวิตอย่างมีความสุขดีไม่น้อย และด้วยกลัวว่าเขาจะน้อยใจ อดีตจักรพรรดิและจักรพรรดินีจึงได้ชดเชยให้เขาอย่างเต็มที่ ยกตัวอย่างเช่นในขณะที่หยวนเมิ่งต้องอยู่ร่วมกับเทพจำนวนมากในวังหลวง ร้ายเหี้ยมกลับได้รับพระราชทานตำแหน่งอันแสงงดงามในตำแหน่งที่ตั้งอันดีที่สุดของสวรรค์ตั้งแต่อายุเพียงไม่กี่ขวบปี

หรือไม่ว่าเขาปรารถนาจะไปเที่ยวเล่นที่ใดกับผู้ใดในภพสวรรค์ก็สามารถทำได้อย่างอิสระ ไม่ต้องมีผู้ใดมากำหนดกฎเกณฑ์ ร้ายเหี้ยมกลับคิดว่าผู้ที่น่าสงสารคือหยวนเมิ่งต่างหาก

แต่ถึงแม้พวกเขาจะถูกแยกกันเลี้ยง ความจริงที่ว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกันก็มิได้หายไปไหน แม้ว่าชีวิตของเขาดูเหมือนจะดีกว่าหยวนเมิ่ง ทว่าอีกฝ่ายที่ถูกส่งสอนมาอย่างเคร่งครัดและเข้มงวดก็มิได้ตีตนออกห่างจากเขา ทั้งยังคอยดูแลเอาใจใส่เขาเป็นอย่างดีอีกต่างหาก จนบางครั้งเขาอดมิได้ที่จะถามออกไปว่าเหตุใดจึงต้องดูแลตนดีถึงเพียงนั้น

ทว่าคำตอบที่มักจะได้รับกลับมาทำให้ร้ายเหี้ยมทำตัวไม่ถูกอยู่ไม่น้อย หยวนเมิ่งมักจะตอบเขาว่า 'ข้าเป็นพี่ เจ้าเป็นน้อง พวกเราเป็นครึ่งหนึ่งของกันและกัน หากไม่ดูแลเจ้าจะให้ข้าไปดูแลผู้ใด'

หยวนเมิ่งนั้นเรียกได้ว่าเป็นพี่ชายในอุดมคติของใครหลายๆ คน ไม่ว่าสิ่งใดที่ดีที่สุดหรือยอดเยี่ยมที่สุด เขาก็มักจะเก็บเอาไว้และนำมาให้น่าร้ายเหี้ยมเสมอ หรือหากร้ายเหี้ยมปรารถนาสิ่งใด แม้ว่าจะยากเย็นหรือแทบเป็นไปไม่ได้ หยวนเมิ่งก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อนำสิ่งนั้นมาให้เขาจงได้

ที่สำคัญไปกว่านั้นคือทุกการกระทำของหยวนเมิ่งล้วนมาจากใจ มาจากความต้องการของตนเองทั้งสิ้น มิได้ถูกผู้ใดบังคับหรือกระทำโดยจำใจ

ในยุคหนึ่งบนสวรรค์ เคยมีเรื่องขำขันที่มักจะเล่ากันในวงสนทนาจิ๋บขา

ว่าเทพทรีเลี้ยงดูองค์ชายรองให้เป็นเทพที่ดี ทว่าองค์รัชทายาทกลับตามใจองค์ชายรองจนเคยตัว วิกรรมเมื่อครั้งยังเยาว์วัยนั้นมากมายเกินกว่าที่จะกล่าวถึงได้ทั้งหมด

แน่นอนว่าการตามใจอย่างไร้ซึ่งขีดจำกัดของหยวนเมิ่งทำให้รู่เหยียนชื่นชอบและรักพี่ชายผู้นี้จากใจจริง ครั้นเริ่มเติบโตใหญ่ได้รับหน้าที่การงาน แม้ว่าจะตามหลังพี่ชายอยู่หลายก้าว แต่รู่เหยียนก็ไม่เคยนึกเสียใจ อีกทั้งยังไร้ซึ่งความริษยาอยากได้อยากมีในอำนาจ เขาคอยสนับสนุนพี่ชายอยู่เสมอ และไม่ว่าหยวนเมิ่งจะให้เขาทำอะไร เขาก็จะทำความเต็มใจและทำมันให้ดีที่สุด เพื่อเป็นการตอบแทนความรักความเอาใจใส่ที่พี่ชายมีให้แก่กัน

ความสัมพันธ์ของรู่เหยียนและหยวนเมิ่งก็เป็นเช่นนั้นตั้งแต่เด็กยันเติบโต

ทว่าไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อใดที่พวกเขาทั้งสองค่อยๆ ห่างเหินไปจากกัน

รู่เหยียนพยายามครุ่นคิดอย่างระมัดระวัง เขาค่อยๆ นึกย้อนไปถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ตัวเขาเป็นผู้ที่หวงแหนในความสัมพันธ์ ดังนั้นจึงทะนุถนอมทุกความรู้สึกที่ได้รับมาและดูแลมันเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังดีไม่มากพอ

รู่เหยียนตระหนักได้ที่ละเล็กละน้อย

ดูเหมือนว่าทุกอย่างจะเริ่มเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ที่เขาพบว่าเทพวารีตัวน้อยมาเลี้ยงดู

ในตอนที่สุดแล้วผู้ที่ก่อเรื่องก่อราวเอาไว้ หยวนเมิ่งมิได้แสดงท่าทีอันใดนัก อาจเป็นเพราะความให้ท้ายผู้เป็นน้องชายอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เขาจึงค่อยๆ ปล่อยให้เรื่องเจียบหายไปตามกาลเวลา จนกระทั่งอดีตเทพวารีและเซียนสัตว์บกฯ ได้พานุตรชายคนเล็กซึ่งเป็นทายาทคนสุดท้ายมาฝากฝังให้รู่เหยียนเลี้ยงดูสั่งสอนเพื่อสืบทอดตำแหน่งเทพวารีองค์ต่อไป

รู่เหยียนในเวลานั้นดำรงตำแหน่งเทพทรีอย่างเป็นทางการแล้ว เขารักและใส่ใจเทพทุกองค์ที่อยู่ในสังกัดของตนเอง ทั้งอดีตเทพวารีและเซียนสัตว์บกฯ ต่างก็เคยช่วยอาจารย์ของเขาดูแลตัวเขาเองมาก่อน ดังนั้น

เขาจึงไม่มีทางปฏิเสธที่จะรับเอาเทพตัวน้อยนามว่าลั้วยางสุ่ยเข้ามาดูแล

รู่ยเหยียนมีนิสัยที่ติดตัวอยู่อย่างหนึ่งคือเมื่อรับปากสิ่งใดไว้แล้วเขาจะทำให้เต็มที่และสุดความสามารถ ไม่มีทางทำอย่างส่งเดชเป็นอันขาด ดังนั้นเพื่อเลี้ยงดูลั้วยางสุ่ยให้เติบโตมาเป็นเทพวารีที่แสนภาคภูมิ เขาจึงทุ่มเททุกสิ่งอย่างให้เด็กน้อยโดยไม่นึกเสียดาย และนั่นทำให้เขาไม่ค่อยได้ไปมาหาสู่กับหยวนเมิ่งผู้เป็นพี่ชายอย่างที่เคยทำ

หยวนเมิ่งในเวลานั้นสืบทอดตำแหน่งจักรพรรดิสวรรค์ต่อจากผู้เป็นบิดาแล้วเช่นกัน เขาจึงมีภาระหน้าที่มากมายที่ต้องจัดการ การที่จะเป็นฝ่ายปลีกตัวออกมาเยี่ยมเยียนน้องชายที่นอกวังจึงยากที่จะเป็นไปได้ หากมิใช่วันที่มีการประชุมในท้องพระโรงก็เป็นเรื่องยากยิ่งที่จะได้พบเจอกัน

เมื่อรู่ยเหยียนต้องใช้เวลาวางทั้งหมดที่มีไปกับการเลี้ยงดูสั่งสอนเทพวารี โอกาสที่พวกเขาจะได้พบเจอกันจึงยิ่งลดน้อยลง จนกระทั่งความสนิทสนมที่เคยมีค่อยๆ ถูกความห่างเหินกัดกินไปอย่างช้าๆ รู้ตัวอีกครั้งทั้งสองพี่น้องก็กลายเป็นเพียงผู้ปกครองและผู้ใต้บังคับบัญชา เมื่อพบหน้ากันก็สนทนาแต่เรื่องงานเพียงอย่างเดียว

หากเวลานั้นเขาใส่ใจเสียหน่อยคงสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าผู้เป็นพี่ชายมีบางอย่างที่แตกต่างออกไป อีกฝ่ายมิได้ใจดีกับเขาอย่างเคย มิได้เป็นผู้เข้าหาเขาก่อนอย่างที่ควรจะเป็น รู่ยเหยียนอดที่จะโทษตนเองมิได้ การเติบโตขึ้นทำให้เขาละเลยคนสำคัญมากเกินไปจริงๆ

ไม่รู้ว่เหตุการณ์เช่นนั้นดำเนินไปถึงที่รื้อยปี

กระทั่งวันหนึ่งเทพรับใช้ในวังหลวงวังกระหืดกระหอบเข้ามาหาเขาด้วยสีหน้าแตกตื่น ก่อนจะกล่าวประโยคที่ทำให้เขาทั้งตกใจและเป็นกังวลอย่างยิ่ง

จักรพรรดิสวรรค์ไม่ได้ออกจากตำหนักมานานกว่าเจ็ดวันแล้ว ที่สำคัญรอบตำหนักยังถูกปกคลุมเอาไว้ด้วยเขตแดนม่านพลังที่ไม่มีผู้ใดสามารถฝ่าทำลายเข้าไปได้ ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไรองค์จักรพรรดิก็ไม่ยอมออกมา ครั้นสิ้นด้วยความหวังจึงรีบวิ่งมาหาเทพราตรีผู้แข็งแกร่งทัดเทียมกัน

ร่ายเหยียนมิได้รีรอ เขารีบรุดไปยังตำหนักของจักรพรรดิสวรค์ ที่แห่งนั้นถูกปกคลุมไว้ด้วยเขตแดนมานพพลังที่สร้างขึ้นจากปรารถนาของหยวนเม้ง ดังนั้นหากไม่ใช่เจ้าต๋วนอู๋นาก็ไม่มีผู้ใดที่สามารถผ่านเข้าไปได้ แต่เนื่องจาก ร่ายเหยียนเป็นคนสำคัญ เขากล่าวเพียงไม่กี่ประโยคมานพพลังนั้นก็เปิดออก ยินยอมให้เขาเข้าไปแต่โดยดี

เขาก้าวเดินไปตามเส้นทางที่คุ้นเคยจนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องห้องหนึ่งซึ่งมีพลังอันแข็งแกร่งรวมตัวกันอยู่หนาแน่นที่สุด เมื่อก้าวเข้าไปข้างใน ก็พบกับห้องกว้างที่ภายในไม่ได้มีเครื่องเรือนอันใดอยู่เลย ยกเว้นก็เพียงเตียงไม้หลังใหญ่ที่ปูทับด้วยพุกหนานุ่ม ด้านบนเตียงนั้นปรากฏร่างของหยวนเม้งที่กำลังนั่งขัดสมาธิคล้ายกับกำลังบำเพ็ญเพียรอยู่ ทว่าสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่าคือ เบื้องหน้าของหยวนเม้งปรากฏกลุ่มก้อนพลังงานบางอย่างซึ่งกำลังหมุนวนอย่างบ้าคลั่งราวกับพยายามที่จะผนวกเข้าด้วยกัน

"หยวนเม้ง เจ้าทำอะไร"

เขาเอ่ยถามออกไปด้วยความตกใจ เพราะเมื่อพินิจดูแล้วก็พบว่ากลุ่มพลังเหล่านั้นคือปรารถนาอันแสนจะแข็งแกร่งและบริสุทธิ์ของหยวนเม้งนั่นเอง เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดอยู่ดีๆ หยวนเม้งจึงถ่ายทอดพลังออกมามากมายถึงเพียงนั้น ซึ่งถ้าหากปลดปล่อยพลังออกมามากเกินไปก็อาจก่อให้เกิดอันตรายได้

จักรพรรดิสวรค์มิได้ตอบคำถาม ทว่าเนตรสีนิลคู่นั้นจับจ้องมายังเขาโดยมิละไปไหน กระทั่งผ่านไปชั่วอึดใจร่างที่เคยนิ่งนิ่งก็เริ่มเคลื่อนไหว หยวนเม้งทำมือเป็นสัญลักษณ์บางอย่าง อักขระมากมายค่อยๆ ปรากฏขึ้นล้อมรอบกลุ่มพลังนั้น เป็นเหตุให้พลังงานที่เคยหมุนวนอย่างบ้าคลั่งค่อยๆ อ่อนกำลังลงจนสงบนิ่ง ในขณะที่เดียวกันอักขระเหล่านั้นก็หนาขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดก็ปกปิดไปทั่วทั้งกลุ่มพลังงาน เกิดเป็นรูปทรงคล้ายไข่มุกหิมะใบหนึ่ง

ไม่ก่อกวนอักขระที่คล้ายกับเปลือกไข่มุกเหล่านั้นก็ค่อยๆ แตกออกก่อนจะสลายหายไปทั้งหมด ทว่าสิ่งที่ควรจะเป็นกลุ่มพลังของหยวนเม้งกลับปรากฏ

เป็นร่างของเด็กชายผู้หนึ่งที่อายุราวสองถึงสามขวบปี

"นั่น..." ในเวลานั้นเขาได้แต่เบิกตามองอย่างคนโง่งม

"เขา...คือว่าที่เทพจันทร์ธา...จากนี้ไปเจ้าต้องรับหน้าที่สั่งสอนเลี้ยงดูเขา"

"...?"

"นามของเขาคือ...เม้งเจีย" หยวนเม้งมิได้อธิบายสิ่งใดให้เขาฟังอีก รุ่ยเหยียนได้แต่มองเด็กน้อยที่ถูกส่งเข้ามาในอ้อมแขนของตนด้วยความสับสน มึนงง เด็กน้อยเม้งเจียผู้นี้มีพลังวิญญาณที่บริสุทธิ์มาก ทว่ากลับแฝงความ แข็งแกร่งบางอย่างเอาไว้ และที่สำคัญไปกว่านั้นคือพลังเทพของว่าที่เทพจันทร์ธา ตัวน้อยผู้นี้มีลักษณะเดียวกันกับพลังเทพของหยวนเม้งมีมีผิดเพี้ยน

ทว่ายังมีทันได้สอบถามอะไรเพิ่มเติม หยวนเม้งก็โบกมือเล็กน้อยเป็น สัญญาณให้เขากลับไป สีหน้าของจักรพรรดิสวรรค์ในเวลานั้นดูเหนื่อยล้า และซีดเซียวเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นเช่นนั้นรุ่ยเหยียนก็มึนงงถามอีก จึงได้แต่ จำใจจากมาพร้อมกับเด็กน้อยในอ้อมแขน จากนั้นรีบพาหนูน้อยเม้งเจียไปยัง สระชำระวิญญาณแห่งสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์เหลือคณาเพื่อตรวจสอบเพิ่มเติม ทว่าสิ่งที่เขาค้นพบนั้นแปลกประหลาดอย่างยิ่ง

เม้งเจียเป็นเทพเจ้าแท้สายเลือดบริสุทธิ์ ทว่าทั้งร่างเปี่ยมล้นไปด้วย ปรารถนาเทพที่แสนจะแข็งแกร่ง มันมีสติเงินยวงราวแสงจันทร์ยามค่ำคืน ทำให้ ผู้ใดก็ตามที่อยู่ใกล้รู้สึกจิตใจสงบนิ่ง ในขณะที่เดียวกันนั้นรุ่ยเหยียนก็ยัง ประหลาดใจมากกว่าเดิม ด้วยคุณสมบัติวิญญาณของเม้งเจียที่นั่นดีมาก กล่าวได้ว่ายอดเยี่ยมเพียงพอที่จะรับตำแหน่งสำคัญดังเช่นผู้สืบทอดบัลลังก์ สวรรค์เสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเด็กน้อยผู้นี้จึงได้มาเป็นผู้สืบทอด ตำแหน่งเทพจันทร์ธาซึ่งมีหน้าที่ดูแลชะตาชีวิตรักของผู้คนเสียอย่างนั้น

ทว่ายามนั้นเขาก็ทำได้เพียงแค่นั่งสยั คิดในใจว่าหากสักวันมีโอกาสดีๆ ตนค่อยไปเค้นเอาคำตอบจากผู้เป็นพี่ชายมาก็คงจะได้

ด้วยความมอมโลกในแง่ดีนี้เองจึงทำให้รุ่ยเหยียนมิได้ใส่ใจในเรื่อง อันใดอีก เขาดูแลเม้งเจียอย่างดีถึงสามวันสามคืน กระทำสิ่งต่างๆ ที่ควร กระทำต่อเหล่าเทพเกิดใหม่ จนกระทั่งทุกอย่างพร้อมพริกแล้วจึงได้พา

หนูน้อยเมิ่งเจียไปเปิดตัวที่ตำหนักไปรุษชิงของเขาเอง

ทว่าเขากลับไม่รู้เลยว่าทุกอย่างจะแปรเปลี่ยนไปในทางที่แย่ง หาก
ไม่มีคำสาปของเหล่าเทพพยากรณ์ บางทีเขาอาจจะหยุดทุกอย่างเอาไว้ได้ทัน
และเหตุการณ์นั้นก็คงจะไม่บังเกิดขึ้น

เหตุการณ์เมื่อแปดร้อยปีก่อน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3YuVmvC>